Recensie: Oraison ****

Park Groot Schijn Deurne
woensdag 10 juli 2024

foto © Ryo Ichii

Recensie:
Soms heb je enkel een genster, een vonkje nodig om het vuur aan te wakkeren bij je toeschouwers. Oraison van het Franse Compagnie Rasposo slaagt daar moeiteloos in tijdens de dertigste editie van Zomer van Antwerpen.

Al bij het betreden van de circustent, weet Oraison onze aandacht te trekken. Omdat de vette commerciële beats van Tune Up!s 'Feel fine (Club mix)', Shakira's 'Waka Waka' en vooral Axel F's 'Crazy Frog' niet meteen de nummers zijn die je verwacht bij dit soort voorstelling.
Ondertussen wordt het publiek warm gemaakt en komen we uiteindelijk bij een act die rond mentalisme draait. Een toeschouwer moet daarbij aan een dier denken en vervolgens zal de artiest met twee ballonnen het dier nabootsen. Wanneer hij klaar is, vraagt ie aan welk dier de persoon in kwestie dacht, en tovert hij zijn verrassende creatie vanonder een doek.
Het publiek zit dicht bij de artiesten waardoor je nooit een vierde wand voelt, ook niet wanneer even een doorschijnend zwart doek tussen de toeschouwers en de scène hangt. Die doet beroep als een soort zwarte filter, die het bij momenten donkere karakter (reden waarom deze voorstelling, los van de paar seksuele referenties, minder geschikt is voor erg kleine kinderen) van Oraison extra in de verf zet.
Onder andere een overslagtrom, bouzouki, viool, draaiorgel, kazoo (hier ook als humoristisch geluidseffect ingezet), twee trombones en een mini bugel, bepalen samen de klankkleur van deze fraaie voorstelling die op de manier waarop ze een hoelahoep-act, hand-op-hand acrobatie, koorddans, een bevrijdingsact (met elektriciteitskabels) en een messenwerpact presenteert, weet te intrigeren.
Het is niet alleen de vorm en inhoud die dat doet, maar ook de acts op zich weten te verwonderen. Zo zien we een koorddanseres naar achteren glijden op het koord, op beide pointes erop staan en zelfs op haar knieën, stevig vooroverbuigend haar evenwicht weten te behouden. De messenwerpact tussen een vrouw en een man wordt zo waar na verloop van tijd een spel tussen beiden wanneer hij in elkaar zinkt en de plankenvloer opzoekt, en daar kronkelt terwijl zij blijft gooien, maar dan naar de planken. Dans, choreografie is hier nooit ver weg.
De ecologische kaart trekt Oraison ook, en het circus staat ook stil bij dierenrechten om na verloop van tijd toch verrassend uit de hoek te komen. Maar het is last but not least het werk van Marie Molliens dat we extra in de spotlight willen zetten. Ze schreef en regisseerde niet alleen deze voorstelling, ze stond ook in voor het licht. En net dat speelt een belangrijke sferische, magisch-realistische rol hier, van gensters, over een

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

kortsluiting, beperkte pyro, groene noodverlichting tot een rij kaarsen die branden. Het staat haaks op de 'boenke boenke'-muziek waarmee we de tent in gelokt werden. Maar net die tegenstelling ook tussen droevig (pierrot) en gek (de clown), tussen ingetogen en opzwepend, tussen donker en vuur (licht), dood en liefde, weet je moeiteloos een uurtje te boeien. En zo is de dertigste editie van Zomer van Antwerpen sterk van start gegaan.

< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.